

Arrest

nr. 220 569 van 30 april 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. CEUNEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 29 november 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 november 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. CEUNEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 november 2018 krijgt verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Het betreft de eerste bestreden beslissing. Verzoeker krijgt eveneens een inreisverbod voor drie jaar, onder een bijlage 13sexies. Het betreft de tweede bestreden beslissing.

Eerste bestreden beslissing:

"Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: K. (...)

voornaam: P. (...)

geboortedatum: 10.08.1992

geboorteplaats: PAKISTAN

nationaliteit: Pakistan

In voorkomend geval, ALIAS:

Wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Sint Truiden op 18 11 2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of

Artikel 7, alinea 1:

- *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor slagen en verwondingen. (PV HA.43.L7.007773/2018 van de politie zone van Sint Truiden.)

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 18.11.2018 door de politiezone van Sint Truiden en verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*
- *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij" op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor slagen en verwondingen. (PV HA.43.L7.007773/2018 van de politie zone van Sint Truiden.)

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van (plaats) op (datum) en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1880, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor slagen en verwondingen. (PV HA.43.L7.007773/2018 van de politie zone van Sint Truiden.)

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 18.11.2018 door de politiezone Sint Truiden en verklaart dat hij komt werken in België en problemen heeft in Pakistan.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn/haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij/zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in Pakistan een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en/of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 18.11.2018 door de politiezone Sint Truiden en verklaart geen medische problemen te hebben

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewezen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

Tweede bestreden beslissing:

"Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam : K. (...)

voornaam : P. (...)

geboortedatum : 10.08.1992

geboorteplaats : PAKISTAN

nationaliteit: Pakistan

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 19.11.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Sint Truiden op 18.11.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☒ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zicht niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor slagen en verwondingen. (PV HA.43.L7.007773/2018 van de politie zone van Sint dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Reden waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

drie laar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd gehoord op 18.11.2018 door de politiezone van Sint Truiden en verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Gezien het gewelddadige) karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. verzoeker voert een enig middel aan:

"Verzoeker meent de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de bestreden beslissing:

1) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

1. Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 en artikelen 21 en 23 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering móet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...." Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rêv.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993) De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende: "Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn." Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk. De minister van Binnenlandse Zaken heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is.

Dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker op heterdaad betrapt is voor slagen en verwondingen door de politiezone Sint-Truiden (PV HA.43.L7.007773/2018). Dat hij volgens verwerende

partij daardoor geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Dat de beoordeling van de eventuele schuld aan inbreuken toekomt aan de rechter en niet aan een overheidsinstantie. Dat er geen juridische procedure gevoerd werd voor de rechtbank en dat de schuld aan deze inbreuken dus niet vaststaat. Het vermoeden van onschuld als procedurele waarborg wordt hoog in het vaandel gedragen sinds de 'Déclaration des Droits de l'Homme et du Citoyen' van 1789 werd opgesteld. Dit rechtsbeginsel wordt ook in art. 11.1 UVRM, art. 6.2 EVRM, art. 14 IVBPR alsook art. 66 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof en vele andere (inter-)nationaalrechtelijke instrumenten gewaarborgd. Daarnaast biedt art. 4 van Richtlijn 2016/343/EU een specifieke waarborg wat betreft het vermoeden van onschuld in het geval van officiële beslissingen van overheidsinstanties. Die luidt dat, alvorens een definitieve veroordeling uitgesproken wordt, in publieke verklaringen en officiële beslissingen van overheidsinstanties niet wordt verwezen naar verdachten of beklaagden alsof zij zijn veroordeeld. Tevens verwees het Comité voor de Mensenrechten van de Verenigde Naties in de zaak Gridin t. Rusland naar haar Algemene Commentaar n°13 om te bevestigen dat artikel 14.2 IVBPR een plicht inhoudt voor de openbare overheden om zich te onthouden te prejureren over een nog te wijzen gerechtelijke uitspraak. Hieruit volgt dat concluderen dat verzoeker een inbreuk gepleegd heeft op de openbare orde, enkel en alleen uit een PV zéér kort door de bocht is en bovendien ook in strijd met het rechtsbeginsel dat het vermoeden van onschuld waarborgt. Dat deze motiveringen dus zeker niet afdoende zijn. Dat op basis van één PV alleen niet blijkt dat verzoeker geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden.

Verwerende partij stelt dat uit verzoekers' dossier niet blijkt dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren en dat hij zich niet aangemeld heeft bij de gemeente binnen de door art. 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn. Dat verzoeker geen kennis had van de te volgen procedures waardoor hij onwetend was over de verplichtingen die hij had inzake de aanmelding of regularisatie van zijn verblijf.

Dat verzoeker tevens niet de kans kreeg om uit te zoeken welke procedures hij diende aan te wenden daarvoor aangezien hij snel na zijn aankomst reeds opgepakt en in het Gesloten Centrum te Vottem ondergebracht werd. Dat verwerende partij zeer onnauwkeurig geweest is bij het opstellen van bestreden beslissing, meer bepaald het motiverende deel over de terugleiding naar de grens. Verzoeker wenst te citeren: "Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van (plaats) óp (datum) en werd rekening gehouden met zijn verklaringen." Later in de beslissing wordt er dan gesteld dat verzoeker door de politiezone Sint-Truiden dd. 18/11/2018 gehoord werd over de situatie in zijn herkomstland. Dat men enige nauwkeurigheid van verwerende partij zou mogen verwachten. Dat de motivering in deze zeer vaag en onzorgvuldig is. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Dat deze schending zich niet beperkt tot het beoordelen van het persoonlijk gedrag van verzoeker, maar ook ruimer moet gesteld worden dat de onjuiste en onvoldoende motivering samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

Dat op grond van het voorgaande dan ook evenmin een afdoende en correcte motivering en afweging van relevante elementen is gebeurd om een inreisverbod van 3 jaar op te leggen en om een terugleiding naar de grens met vasthouding op een welbepaalde plaats op te leggen. Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt; Dat aldus de bestreden beslissing werd genomen zonder rekening te houden met de werkelijke toestand. De motivering is dan ook niet pertinent en draagkrachtig. De beslissing werd niet genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier en schendt dan ook de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht. In de beslissing wordt onvoldoende gemotiveerd waarom de duur van het inreisverbod 3 jaar bedraagt. De bestreden beslissing oordeelt dat een duur van 3 jaar proportioneel is en motiveert dit als volgt: "Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel." Bijgevolg wordt de duur van het inreisverbod op dezelfde gronden gesteund als het inreisverbod zelf en het bevel om het grondgebied te verlaten. Vooreerst steunt men zich opnieuw op het feit dat verzoeker het niet nagelaten heeft om inbreuken te plegen op de openbare orde. Hetgeen in de huidige omstandigheden niet correct en niet pertinent is, zoals hierboven uiteengezet. Dat aldus niet alleen het inreisverbod zelf maar ook de duur van 3 jaar onvoldoende wordt gemotiveerd en dat ook die

beslissing niet is genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier zodat ook op dit punt een schending van het middel kan vastgesteld worden. Dat het middel dan ook gegrond is."

2.2. Verzoeker betoogt dat het niet aan het bestuur toekomt om te oordelen over schuld of onschuld, verwijzend naar de vaststellingen van slagen en verwondingen in het PV. Dit PV heeft geen aanleiding gegeven tot een gerechtelijke procedure. Oordelen op basis van een enkel PV dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde kan niet. Bovendien was hij onwetend over de te volgen procedures zodat hij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente. De duur van het inreisverbod wordt niet gemotiveerd.

2.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien door artikel 62 van de vreemdelingenwet en door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vooreerst vast dat uit een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt dat dit bevel werd getroffen op twee onderscheiden feitelijke en juridische gronden. Enerzijds wordt, met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet beschikt over een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Verzoeker betwist dit motief niet.

Het bevel om het grondgebied te verlaten vindt tevens zijn juridische grondslag in artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Hieromtrent stelt de verweerder vast dat de verzoeker op heterdaad is betrapt voor slagen en verwondingen. Hiervoor wordt in het bestreden bevel verwezen naar PV HA.43.L7.007773/2018 van de politiezone van Sint Truiden.

Aangezien de toepassing van en de feitelijke vaststellingen omtrent artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet in elk geval overeind blijft, heeft de verzoeker geen belang bij zijn kritiek die de toepassing van en de vaststellingen omtrent artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet betreft. De motivering en vaststellingen omtrent artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet volstaan om de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten te schragen en de kritiek, dat de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet niet afdoende werd gemotiveerd, kan hieraan geen afbreuk doen. De kritiek op het voormelde, overtollige motief is zodoende onontvankelijk (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 19 februari 2009, nr. 190.636).

2.4. Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing merkt de Raad op dat de gemachtigde uitdrukkelijk heeft gemotiveerd omtrent de duurtijd van het opgelegde inreisverbod. De tweede bestreden akte bevat met name de volgende motivering:

*"Reden waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.
drie laar*

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd gehoord op 18.11.2018 door de politiezone van Sint Truiden en verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Gezien het gewelddadige) karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

Deze motivering is afdoende en zij stelt de verzoeker in staat om de redenen te kennen waarom voor een inreisverbod van drie jaar werd geopteerd. De verzoeker toont ook niet concreet aan waarom deze vaststellingen niet pertinent zouden zijn om een inreisverbod van drie jaar op te leggen. De loutere bewering dat de motieven niet pertinent zijn, volstaat uiteraard niet om een schending van de formele motiveringsplicht aan te tonen.

Bovendien blijkt uit het bevel dat de politie met een proces-verbaal heeft vastgesteld zoals in de beslissing wordt aangegeven: *“Betrokkene is op heterdaad betrapt voor slagen en verwondingen. (PV HA.43.L7.007773/2018 van de politie zone van Sint Truiden)”*. De gemachtigde vermog binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in ogenschouw en in overweging te nemen. De Raad wijst erop dat het gegeven dat de verzoekende partij (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, de gemachtigde niet verhindert om op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen op basis van de feiten vastgesteld in het in de bestreden akte vermelde proces-verbaal. Het (strafrechtelijk) vermoeden van onschuld belet niet dat de gemachtigde op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Het bestreden inreisverbod steunt onder meer op het motief *“Er bestaat een risico op onderduiken”*. Verzoeker betwist niet dat hij zich niet binnen de in artikel 5 van de vreemdelingenwet voorziene termijn heeft aangemeld bij de gemeente. Evenmin heeft hij een verzoek tot internationale bescherming of regularisatie ingediend. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds zes maanden in België verbleef en voordien reeds vier jaar in Frankrijk heeft verbleven. Hij kan dus geacht worden afdoende tijd te hebben gehad zich te informeren. Verzoeker vormt derhalve inderdaad een risico op onderduiken.

2.5. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de bestreden beslissingen een afdoende feitelijke en juridische grondslag bevatten die deze beslissingen kunnen schragen. Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Voor zover verzoekers kritiek ontvankelijk is, werd zodoende geen schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht aangetoond.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC